

Janko Samec: Medvedji lov.

Na gradu tolminskem visoka gospoda
se zbrala nekoč na veseli je pir;
med žejnimi gosti je vinska posoda
iz roke šla v roko od jutra v večer.

Kesno je ponoči šumelo vsem v glavi
od krika in vika in vinskih duhov.
Tokrat gospodar se pred družbo postavi
z vabilom: »Kdo z mano gre jutri na lov?»

»Vsi moji gozdovi so polni zverjadi
izbrane... saj lov moj vsakdanji je kruh.
Če srečam medveda, po stari navadi
doméniva brž se za zimski kožuh.«

Neverno se družba v gospoda ozira,
tu... tam na obrazih prikaže se dvom — —
A grof se postavlja: »Če vam do večera
ne ubijem medveda, pa šema naj bom!«

Ko jutro zasine, vsi v gozd se z gonjači
odpravijo uživat ta lovski prizor,
kako bil z medvedom bo grof se domači —
Vsak zlezal na smreko je, brest ali bor.

Le grof se junáško na stražo postavi
sred jase okrogle pod zeleni hrast
in misli junaške rojé mu po glavi,
kako se bo spravil nad sivo pošast.

Hu, glej jo... hu, hu! — Iz grma lomasti
naravnost kar nadenj medvedji jo strah...
Zdaj grof nima sebe več trdno v oblasti —
pa stisne k drevesu kot otrok se plah.

Že sivec kosmati od glada in jeze
mu brunda in brunda grozeče v uho —
Grof nič ne pomišlja... kar more, brž zleze
kot opica spretno na varno drevo.

In, hembrana smola! res, šlo ni drugače...
(sicer bi končal bil v medvedjih zobeh!):
Pri begu junaškem si strgal je hlače,
oj žametne hlače vsem gostom v zasmeh!

